

לקוטי תורה • פרשת אמור • מאמר 4

והניף את העומר

”והניף את העומר”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/emor/4](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/emor/4)

1 והניף את העומר. הנה העומר הוא מאכל שעורים שהוא מיכלא דבעירא. הענין הוא עפ"י [על פי] מ"ש יוצר משרתים ואשר משרתיו כו' שיש ב' מיני מלאכים.

"והניף את העומר". העומר הוא מאכל שעורים, שהוא מזון לבהמות. הענין הוא על פי הנאמר: "יוצר משרתים, ואשר משרתיו" וכו' — שיש שני סוגים של מלאכים.

הא' הם אשר עומדים ברום עולם מששת ימי בראשית והם נצחיים וקיימים עד שיחזור העולם לתוהו כו'.

הראשונים הם אלה העומדים במרומי היקום מאז ששת ימי בראשית; הם נצחיים ומתקיימים עד שהעולם יחזור לתוהו וכו'.

2 והן הם החיות שבמרכבה. ויש מלאכים שנבראים בכל יום ואומרים שירה וכלים והיינו בחי' ניצוצי הקדושה שנפלו בשבירה

והם החיות שבמרכבה. יש מלאכים שנבראים בכל יום, אומרים שירה ואחר כך כלים; כלומר, הם בחינת ניצוצות הקדושה שנפלו בשבירה.

דנוגה דבי"ע וכשהם מתבררים ועולים בבחי' מ"ן [מ"ן נוקבין] בכל יום ויום מחדש היינו ענין השירה וכלות הנפש שלהם שהם כלים ונכללים בבחי' המל'.

[אל] הנוגה שבעולמות בריאה, יצירה ועשיה. וכשהם מתבררים ועולים בבחינת מ"ן, בכל יום ויום מחדש, זהו ענין השירה שלהם וכלות הנפש שלהם: הם כלים ונכללים בבחינת מלכות.

3 וכענין מארז"ל [מאמר רבותינו זכרונם לברכה] הושיט הקב"ה אצבעו הקטנה ביניהם ושרפן, והפ"י ידוע דהיינו שמחמת הארת גילוי אלקות עליהם יותר

וכעין מאמר חז"ל: "הקדוש ברוך הוא הושיט את אצבעו הקטנה ביניהם ושרף אותם". והפירוש ידוע: מפני שהארת גילוי האלקות עליהם הייתה גדולה יותר

מכדי המדה וגבול שהיו יכולים להכיל ולהגביל בתוכן נשרפו ונכללו בה' אחד ויוצאים מן הכלי אמנם זה היה מצד עונש מחמת שקטרגו מה אנוש כו'.

מן השיעור והגבול שהיו יכולים להכיל ולהגביל בתוכם; הם נשרפו ונכללו באחדותו של ה', ויצאו מן הכלי. אולם הדבר אירע כעונש, משום שקטרגו ואמרו: "מה אנוש" וגו'.

אך יובן כמ"כ [כמו כן] מדוגמא זו ג"כ בענין הבירורים שהם מתבררים וכלים בבחי' מלי' שהוא מחמת ריבוי גילוי אור א"ס עליהם.

אך כך יובן גם מדוגמה זו בנוגע לבירורים: הם מתבררים וכלים בבחינת מלכות, וזאת מפני הגילוי הרב של אור אין סוף עליהם.

4 וזהו עיקר עבודתם התמידי כו'. וזהו ענין אלף טורין דאכלה בהמה רבה. עיין בזהר פ' פנחס דרי"ז א', שהוא בחי' מלכות הנק' בהמה בגימ' [בגימטריא] כ"ן [שם כ"ן] שבה נכללים הבירורים דנוגה כו',

וזהו עיקר עבודתם התמידית וכו'. וזהו ענין "אלף ההרים שאוכלת הבהמה הגדולה" (ראו זוהר, פרשת פנחס, רי"ז ע"א), שהיא בחינת מלכות, הנקראת "בהמה", שערכה בגימטריה כערך שם כ"ן (52), ובה נכללים בירורי נוגה וכו';

ונק' בהמה רבה כי הוא בחי' כללי נגד מרכבה י"ב בקר שהם בחי' פרטיים ומלי' כולל הכל. לכן נק' רבה.

והיא נקראת "בהמה רבה" משום שהיא בחינה כללית, לעומת מרכבת שנים-עשר הבקר, שהם בחינות פרטיות; והמלכות כוללת הכול. לכן היא נקראת "רבה".

5 והוא ע"ד שפ"י בזהר פ' ויחי דרמ"ז ע"א מאי רבות אלא כמה דכתיב זעקת סדום ועמורה כי רבה כמו גדלה.

וזה בדומה למה שמבאר הזוהר בפרשת ויחי, רמ"ז ע"א: "מה פירוש רבות? אלא כמו שכתוב: 'זעקת סדום ועמורה כי רבה' — כלומר, גדולה".

וכן רבות גדולות עילאין ורברבין על כולא ושם קאי אפילו על י"ב בקר הנ"ל דבריאה שהם ג"כ נק' רבות לגבי הפרטיים הנמשכים מהן.

"וכך, רבות פירושו גדולות, עליונות ונעלות על הכול". ושם הכוונה אפילו לשנים-עשר הבקר של בריאה שהוזכרו לעיל, שגם הם נקראים "רבות" ביחס לפרטים הנמשכים מהם.

כמו הי"ב שבטים הם נשמות כוללות כמו שבט ראובן יש במחנה שלו כמה רבואות ואלפים ונשמת ראובן עצמו היא כוללת כל הנשמות שבשבטו שהם ענפים ממנו וכן כל שבט כו'.

בדומה לכך, שנים-עשר השבטים הם נשמות כוללות: למשל, במחנה של שבט ראובן היו רבבות ואלפים רבים, ונשמת ראובן עצמו כוללת את כל נשמות בני שבטו, שהן ענפים ממנו; וכך בכל שבט וכו'.

6 וזהו ענין רבות בנות כו' ע"ש ואמנם לגבי בחי' מל' נק' י"ב בקר הני"ל בחי' פרטיים והמל'

וזהו ענין "רבות בנות" וכו'; עיינו שם. אולם ביחס לבחינת מלכות, שנים־עשר הבקר שהוזכרו לעיל נקראים בחינות פרטיות, ואילו מלכות,

שהיא כולל כולם נק' בהמה רבה. וכמ"כ [וכמו כן] מל' דא"ק [דאדם קדמון] נק' בהמה רבה [ועיין בע"ח] [בעץ חיים] שער א"א פ"א ושער ז"א פ"א].

הכוללת את כולם, נקראת "בהמה רבה". וכך גם מלכות דאדם קדמון נקראת "בהמה רבה" [ועיינו בעץ חיים, שער אריך אנפין, פרק א, ושער זעיר אנפין, פרק א].

7 והנה במל' דבריא נכללים הבירורים שמנוגה דבריא ובמל' דיצי' [דיצירה] נכללים הברורים דנוגה

דיצי' [דיצירה] כו'. וכמ"כ [וכמו כן] ענין העומר שהוא מיכלא דבעירא

והנה במלכות של בריאה נכללים הבירורים של נוגה דבריא, ובמלכות של יצירה נכללים הבירורים של נוגה דיצירה, וכן הלאה. בדומה לכך, ענין העומר, שהוא מאכל לבהמה,

שהוא מאכל שעורים היינו בחי' הבירורים שמתכללים בבחי' מל' שנמשל לאכילה שהמאכל מתעכל באצטומכא והפסולת נדחה לחוץ והמובחר עולה עד למוח ונעשה חיות לנפשו.

בהיותו מאכל שעורים, הוא בחינת הבירורים שנכללים בבחינת מלכות. הדבר נמשל לאכילה: המזון מתעכל בקיבה, והפסולת נדחית החוצה, ואילו החלק המובחר עולה עד למוח ונעשה חיות לנפשו.

8 וכך בירורים הללו שמתכללים בבחי' מל' ונעשים בה חיות כו', אך ענין שעורה הוא שעור ה' כמוזכר בזהר,

כך גם הבירורים הללו, הנכללים בבחינת מלכות ונעשים בה לחיות וכו'. אולם עניינה של השעורה הוא "שעור ה'", כפי שמוזכר בזהר.

והענין הוא כי שעור ה' היינו התחלקות ה' גבורות לחלקים רבים להחיות הנבראים רבים שונים זמ"ז [זה מזה] מחנה מיכאל כו'

והענין הוא ש"שעור ה'" פירושו חלוקת חמש הגבורות לחלקים רבים, כדי להחיות את הנבראים הרבים, השונים זה מזה: מחנה מיכאל כו'.

שבתחלקות זו הוא מה' גבורות המפרידות ומחלקות להקול פשוט שיתחלק לחלקים רבים באותיות הדבור ודרך כלל מתחלק לה' מוצאות הפה אחה"ע מהגרון בומ"ף משפטים כו'.

חלוקה זו נובעת מחמש הגבורות, המפרידות ומחלקות את הקול הפשוט, כך שיתחלק לחלקים רבים באותיות הדיבור; ובאופן כללי הוא מתחלק לחמשת מוצאות הפה: אחה"ע מן הגרון, בומ"ף מן השפתיים וכו'.

9 ואח"כ נתחלק לרבוא רבבות צירופי אותיות ממוצא זה עם מוצא זולתו שמזה הוא סיבת התהוות המלאכים והנשמות בלי מספר. כמ"ש אלף אלפין ישמשוניה דהיינו ע"י התחלקות צירופי אותיות שבעשרה מאמרות יהי אור כו'.

ואחר כך הדבר מתחלק לרבבות רבבות צירופי אותיות, ממוצא אחד עם מוצא אחר; ומכך נובעת התהוותם של מלאכים ונשמות לאין מספר, כמו שנאמר: "אלף אלפין ישמשוניה". כלומר, הדבר נעשה על ידי התחלקות צירופי האותיות שבעשרה מאמרות, כגון "יהי אור" וכו'.

10 ושרש הה"ג [החמש גבורות] הוא מה"ג [מחמש גבורות] דאימא דהיינו בחי' התחלקות האותיות במחשבה שהם בחי' אותיות דאימא שנק' פתוחי חותם

שורש חמש הגבורות הוא בחמש הגבורות של אימא, כלומר, בבחינת חלוקת האותיות במחשבה. אלה הן אותיות אימא, הנקראות "פתוחי חותם",

דהיינו ביסוד דאימא שכפי התחלקות צירופי האותיות במחשבה כך נמשך הדבור לדבר צירופי [צירופיה] הללו דוקא

כלומר, ביסוד של אימא. כשם שצירופי האותיות מתחלקים במחשבה, כך נמשך הדיבור לומר דווקא את הצירופים האלה;

והיינו כפי הרצון שיש לו באיזה צירופי אותיות כך הוא מחשב וממילא אח"כ נמשך כן בדבור [ועמ"ש מזה בפי חקת ע"פ ויקחו אליך פרה כו' ע"ש].

כלומר, לפי הרצון שיש לאדם בצירופי אותיות מסוימים, כך הוא חושב, וממילא נמשך הדבר לאחר מכן כך גם בדיבור [ועיינו במה שנכתב על כך בפרשת חוקת, על הפסוק "ויקחו אליך פרה" וכו'; ראו שם].

11 והנה הבירורים שהמלי' מבררת הרפ"ח ניצוצים הוא ג"כ ע"י ה"ג [חמש גבורות] שהוא בחי' גבורות וצמצומים לירד למטה ולטרף הניצוצים מידי החיצונים,

כעת, הבירורים שבאמצעותם מלכות מבררת את 288 הניצוצות נעשים גם הם על ידי חמש הגבורות, שהן בחינת גבורות וצמצומים, כדי לרדת למטה ולחטוף את הניצוצות מידי הכוחות החיצוניים.

ולכן נאמר ע"ז ותתן טרף לביתה שהוא ענין בירור הרפ"ח שנק' טרף כמו ארי טורף שהוא ע"י גבורה. ולמטה בעבודה הוא ענין לעולם ירגיז אדם יצ"ט [יצר טוב] על יצה"ר [יצר הרע].

לכן נאמר על כך: "היא נותנת טרף לביתה". זהו ענין בירור 288 [הניצוצות], שנקרא "טרף" — כמו אריה שטורף את טרפו — פעולה הנעשית באמצעות גבורה. ובעבודת ה' למטה זהו הענין של "לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע שלו".

ולכן נק' הבירורים שעורה שעור ה' והוא מיכלא דההיא בהמה [וע' בזהר ר"פ יתרו דס"ז סע"ב] [סוף עמוד ב] ובהרמ"ז [ובהרב משה זכות] שם ומשם יובן מה שאומרים מזמור אלקים יחננו כימי הספירה בעת ספירת העומר]:

לכן הבירורים נקראים "שעורה" — שיעור ה"א, והיא מאכלה של אותה בהמה [וראה בזהר בתחילת פרשת יתרו, בסוף דף ס"ז ע"ב, ובהרמ"ז שם; ומשם יובן מדוע אומרים את המזמור "אלקים יחננו" כימי הספירה, בעת ספירת העומר].

12 ב אך ענין הנפת העומר תנופה לפני הוי". ומבואר בזהר פ' בלק קפ"ח ב' תנופה תנ"ו פ"ה תנו כבוד כו'.

2. אולם ענין הנפת העומר הוא "תנופה לפני הוי". וכך מוסבר בזהר, פרשת בלק, 188b: "תנופה" היא "תנו פה"; "תנו כבוד" וכו'.

והענין הוא עפ"י [על פי] המבואר בענין ההפרש שבין פסח לשבועות, שבפסח היה בחי' העלאת ז"א מבחי' קטנות הנק' מצרים בחי' מצרים וגבולים להתעלות לקבל בחי' מוחין דגדלות

והענין הוא על פי המבואר בענין ההבדל בין פסח לשבועות: בפסח הייתה בחינת העלאת ז"א מבחינת קטנות, הנקראת "מצרים" — בחינת מיצרים וגבולות — כדי להתעלות ולקבל את בחינת המוחין דגדלות;

והיינו בחיי עליות הנפש האלקית שבאדם ששרשה מז"א כי אתם קרוים אדם בגימטריא מ"ה [שם מ"ה] כו' [ועמ"ש במ"א בביאור ע"פ אדם כי יקריב מכם וע' בזהר פ' ויחי דרמ"ה ע"ב].

וזהו בחינת עליית הנפש האלקית שבאדם, ששרשה מז"א, כי "אתם קרויים אדם", והערך המספרי של "אדם" הוא מ"ה וכו'. [ועיינו כמה שנכתב במקום אחר בביאור על הפסוק "אדם כי יקריב מכם", וראו בזהר, פרשת ויחי, 245b].

13 ואח"כ ביום שני של פסח מניף הכהן ששרשו מאבא את העומר שהוא בחי' העלאת הנפש הבהמית שבאדם שתתברר לאתהפכא כו'.

ואחר כך, ביום השני של פסח, הכהן, ששרשו מאבא, מניף את העומר. העומר הוא בחינת העלאת הנפש הבהמית שבאדם, כדי שתתברר ותהפוך וכו'.

ושרשה הוא מבחי' מל' שנק' בהמה בגימ' [בגימטריא] ב"ן [שם ב"ן] כו', היינו ששרש הנה"ב [הנפש הבהמית] הוא מן המרכבה י"ב בקר ששרשם מבחי' מל'. שגם היא צריכה להתעלות אח"כ בשבועות בכדי לקבל התורה שהוא מבחי' כתר רצה"ע [רצון העליון].

ושרשה הוא מבחינת מלכות, הנקראת "בהמה", שערכה המספרי הוא ב"ן וכו'; כלומר, שורש הנפש הבהמית הוא מהמרכבה של שנים-עשר הבקר, ששרשם מבחינת מלכות. גם היא צריכה להתעלות אחר כך, בשבועות, כדי לקבל את התורה, שהיא מבחינת כתר, הרצון העליון.

כי יש ב' מיני רצון רצון העליון ורצון תחתון רצ"ע [רצון העליון] שלמעלה מהשכל ורצון תחתון שלמטה מן השכל שהוא מסתעף מחמת שהשכיל בדעתו בטובת אותו דבר ע"כ רוצה וחפץ בו.

כי יש שני מיני רצון: הרצון העליון והרצון התחתון. הרצון העליון הוא למעלה מן השכל, ואילו הרצון התחתון הוא למטה מן השכל ונובע מכך שהאדם הבין בשכלו את הטוב שבדבר; לכן הוא רוצה וחפץ בו.

14 ובשבועות במ"ת [במתן תורה] היה בחי' גילוי רצון העליון ולא היה אפשר להיות זה כ"א ע"י ההכנה תחלה להוליד הרצון לה' ע"י ההתבוננות ועי"ז ישרה עליו הרצון העליון

ובשבועות, בעת מתן תורה, התגלתה בחינת הרצון העליון. גילוי זה לא היה יכול להיות אלא לאחר הכנה: תחילה יש לעורר באדם רצון לה' באמצעות התבוננות, ועל ידי כך ישרה עליו הרצון העליון.

וזהו ענין עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצונו וכמ"ש במ"א ע"פ צאינה וראינה כו', וזהו ענין ספירת העומר

וזהו עניינה של המשנה: "עשה רצונו כרצונך, כדי שיעשה רצונך כרצונו", וכפי שמבואר במקום אחר על הפסוק "צאינה וראינה" וכו'. וזהו עניינה של ספירת העומר;

והיינו אחר שהניף את העומר לפני הוי' למעלה משם הוי' דז"א דהיינו בבחי' בינה והוא מלמטה למעלה אזי אח"כ ממשיכים מלמעלה למטה

כלומר, לאחר שהניף את העומר "לפני הוי'", למעלה משם הוי' של ז"א — היינו בבחינת בינה — והדבר נעשה מלמטה למעלה, ממשיכים לאחר מכן מלמעלה למטה.

וזהו ענין וספרתם לכם ממחרת השבת כו', דהיינו המשכת המקיפים דאימא שנק' ממחרת השבת כי מעלי שבתא הוא בחי' מלי'.

וזהו ענין "וספרתם לכם ממחרת השבת" וכו': המשכת המקיפים של אימא, הנקראים "ממחרת השבת", שכן ערב שבת הוא בחינת מלכות,

15 ויומא דשבתא הוא בחי' ז"א. וממחרת השבת היינו בחי' בינה שלמעלה מן השבת. כמו ע"ד דוגמא הפי' הידוע במ"ש בעבר הנהר

ויום השבת הוא בחינת ז"א. ו"ממחרת השבת" היא בחינת בינה, שלמעלה מן השבת. [הדבר הוא] בדומה להסבר הידוע על הכתוב "בעבר הנהר",

שהוא בחי' חכמה שנק' עבר הנהר שלמעלה מן הנהר דבינה ונהר יוצא מעדן וכך הוא פי' וענין ממחרת השבת

שהיא בחינת חכמה, הנקראת "עבר הנהר", והיא למעלה מנהר הבינה, [כמו שנאמר] "ונהר יוצא מעדן". וכך גם משמעותו וענינו של "ממחרת השבת":

דהיינו בחי' בינה שהיא למעלה מבחי' ז"א [זעיר אנפין ונוקבא] שהם בחי' שבתא דלילא ושבתא דיומא והגם כי בינה נק' גי'כ שבת

דהיינו, בחינת בינה, שלמעלה מבחינת ז"א ונוקבא, שהן בחינות השבת של הלילה והשבת של היום. ואף שבינה נקראת גם היא שבת,

אבל נקי שבת שבתון [כמ"ש הפרדס בעה"כ [בערכי הכינויים] ערך שבת וע' בזהר ח"ב [חלק ב'] ס"ג ב' פ"ח א'], ומבחי בינה נמשכים המקיפים למלי.

אלא שהיא נקראת "שבת שבתון" [כפי שכותב הפרדס ב"ערכי הכינויים", בערך "שבת"; וראו גם זוהר, חלק ב, ס"ג ע"ב ופ"ח ע"א]. ומבחינת בינה נמשכים המקיפים למלכות.

16 וזהו פי' היום בגימ' [בגימטריא] א"ל [אמר ליה] הוי' שהוא המשכת המקיפים לעומר לבחי' המלי הנקי עומר. וענין המקיפים יובן ע"ד מ"ש למעלה בענין המלאכים שהם כלים מחמת גילוי אור א"ס עליהם יותר מכדי מדתן.

וזהו פירוש "היום", שהערך המספרי שלו הוא [של השמות] א"ל הוי': המשכת המקיפים לעומר, לבחינת מלכות, הנקראת עומר. ענין המקיפים יובן על פי מה שנכתב למעלה על המלאכים, שמתים מחמת גילוי אור אין סוף עליהם בעוצמה העולה על מידתם;

דהיינו מחמת שהכלי שלהם קטנה מהכיל אור הגדול הזה והוא הנעשה בחי' מקיף סובב עליהם והמלאכים שכלי שלהם גדול יותר הם יכולים להכיל אור זה בבחי'

כלומר, הכלי שלהם קטן מכדי להכיל את האור הגדול הזה, והוא נעשה בחינת מקיף הסובב אותם. המלאכים שכליהם גדולים יותר יכולים להכיל אור זה בבחינת

פנימית א"כ לפי ערך זה גם אם עליהם יהיה הארת אור גדול ונעלה מאד עד שגם הכלי שלהם לא תוכל להכילו יהיה ג"כ בבחי' מקיף עליהם.

אור פנימי. אם כן, לפי ערך זה, גם אם תאיר עליהם הארה של אור גדול ונעלה מאוד, עד שגם הכלי שלהם לא יוכל להכילו, הוא יהיה אף הוא בבחינת מקיף עליהם.

17 וכמ"כ [וכמו כן] בעבודת ה' יש ב' בחי' אהבה הא' האהבה שהיא מוגבלת בנפש בבחי' פנימית [פנימיות / פנימית] ואהבה זו יש לה קץ ותכלה בזמן כמו שעה א' וכדומה.

כך גם בעבודת ה' יש שתי בחינות של אהבה. הראשונה היא אהבה המוגבלת בתוך הנפש, בבחינת פנימיות; לאהבה זו יש גבול וסוף בזמן, כגון שעה אחת וכדומה.

אכן יש אהבה הב' שהוא מחמת ההתבוננות בגדולת ה' בעצמו ובכבודו כי אני הוי' לא שניתי כו' שמחמת זה יתעורר בנפשו אהבה שלמעלה מן הכלי שלו.

אך יש אהבה שנייה, הנובעת מהתבוננות בגדולת ה' עצמו ובכבודו, "כי אני הוי' לא שניתי" וכו'. בעקבות התבוננות זו מתעוררת בנפשו אהבה שלמעלה מן הכלי שלו.

18 והוא הנקי בחי' מקיף שהוא בחי' שומר כי מאהבה ראשונה מאחר שיש לה הפסק אי"כ אחי"כ יוכל להתאוות

וזו נקראת בחינת מקיף, שהיא בחינת שומר. שכן לאחר שהאהבה הראשונה נפסקת, יכול האדם לאחר מכן להתאוות

לדברים גשמיים מאחר שאין חבוש מתיר עצמו כו' כי גם בזלעו"ז [בזה לעומת זה] יש לעומת בחי' פנימי זה מנגד וסותר לזה.

לדברים גשמיים, שהרי "אין חבוש מתיר עצמו" וכו'. גם בצד שכנגד, "זה לעומת זה", יש דבר המקביל לבחינה פנימית זו ומתנגד לה וסותר אותה.

אכן אהבה זו שלמעלה מהגבלה בכלי הוא בחי' שומר והוא ענין לבוש החשמל שמלביש לזו"נ [לזעיר אנפין ונוקבא] משני צדדיהם בשביל שלא יינקו החיצונים.

אבל אהבה זו, שלמעלה מהגבלה בכלי, היא בחינת שומר. זהו ענין לבוש החשמל, המלביש את ז"א ונוקבא משני צדדיהם, כדי שהחיצונים לא יינקו.

19 וביאור הענין בעבודה הוא כי הנה ענין המוחין שנכנסו בבחי' או"פ [אור פנימי] הוא השכל וההתבוננות שנמשך מזה אהבה ותשוקה במדות שבלב.

וביאור הענין בעבודת ה' הוא כך: המוחין שנכנסו כאור פנימי הם ההבנה וההתבוננות שמהן נמשכים אהבה וכיסופים אל המדות שבלב.

וזה יוכל להיות נפסק שנפסק המדה ויוכל להיות התהוות והולדת מדות ורצונות זרים רק השמירה ע"י שלא

והדבר עלול להיפסק, כלומר שהמידה תיפסק, וייתכן שיתהוו וייוולדו מדות ורצונות זרים. אלא שהשמירה מפני כך, כדי שלא

יפול ממדרגתו הוא ע"י מוחין עליונים יותר שלא נכנסו כלל במדות רק מקיף על המדות ושומרם שלא יהיה לו חפץ ורצון אחר בלתי לה' לבדו

ייפול ממדרגתו, היא באמצעות מוחין עליונים יותר, שלא נכנסו כלל למדות אלא רק מקיפים אותן ושומרים עליהן, כדי שלא יהיה לו חפץ ורצון אחר מלבד ה' לבדו.

והיינו ע"י ההתבוננות בגדולת א"ס ב"ה בהשגת מוחו ובינתו מה שהלב קטן מהכיל התבוננות זו ולא נכנס בגילוי הלב כו'.

וזה נעשה באמצעות ההתבוננות בגדולתו של אין סוף ברוך הוא, כפי שהיא נתפסת בשכלו ובהכנתו; הלב קטן מכדי להכיל התבוננות זו, והיא לא נכנסה לגילוי שכלב וכו'.

[ותוכן ענין זה מבואר במ"א ע"פ טוב לחסות בה' מבטוח באדם יעו"ש [יעו"ש שם] ועמ"ש מזה ג"כ בד"ה עיני כל אליך ישברו].

[ותוכן ענין זה מבואר במקום אחר, על הפסוק "טוב לחסות בה' מבטוח באדם"; עיינו שם. וראו גם את מה שנכתב בענין זה במאמר המתחיל "עיני כל אליך ישברו".]

20 והיינו מ"ש שבע שבתות תמיומות תהיינה דהיינו שלהיות תספרו חמשים יום ב' מדות דאימא חג"ת

[חסד גבורה תפארת] נה"מ [נצח הוד יסוד מלכות] ששם למעלה מבחי' כו'

וזהו שנאמר: "שבע שבתות תמיומות תהיינה", כלומר, כדי ש"תספרו חמשים יום" בשבע המדות של אמא: חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד ומלכות, שכן שם, למעלה מבחינת וכו',

שאינ שם מקום ליניקת החיצונים כלל ונק' עלמא דחירות וכמ"ש בזהר פ' תצוה קפ"ג א' ע"פ וקראתם דרור כו'

שאינ שם כלל מקום ליניקת החיצונים, והיא נקראת "עלמא דחירות", עולם החירות, כמו שכתוב בזהר, פרשת תצוה, קפ"ג ע"א, על הפסוק "וקראתם דרור" וכו'.

משא"כ בז"א אברהם שיצא ממנו ישמעאל כו' שיש יניקה להחיצונים מפסולת המדות וע"כ בבינה נק' שבע שבתות תמיומות שהם בבחי' שלימות שאין מהם יניקת החיצונים.

אבל בז"א, [שהוא] אברהם, שממנו יצא ישמעאל וכו', החיצונים יונקים מפסולת המדות. לכן בבינה הן נקראות "שבע שבתות תמיומות", שכן הן במצב של שלמות, שאין החיצונים יונקים ממנה.

21 והנה ע"י המשכת המקיפים יוכל להיות אח"כ בשבועות גילוי הארת רצון העליון במתן תורה מבחי'

כ"ע [כתר עליון] אנכי הו"י כו'.

כעת, באמצעות המשכת האורות המקיפים, יוכל להתגלות לאחר מכן, בחג השבועות, זיו הרצון העליון במתן תורה, מבחינת כתר עליון: "אנכי הו"י" וכו'.

והיינו מפני שבפסח היה בחי' עליות ז"א שנק' איש כו'. ואח"כ ע"י העומר הוא עליית המלי' ואז יהיה בשבועות יחוד זו"נ [זעיר אנפין ונוקבא] כתר א' לשתייהן וז"ש [וזהו שכתוב] לרצונכם פי' לעשות בחי' רצון וכתר כו'.

והיינו מפני שבפסח הייתה בחינת עליית ז"א, הנקרא "איש" וכו'; ולאחר מכן, באמצעות העומר, עולה מלכות; ואז, בחג השבועות, מתרחש ייחוד של ז"א ונוקבא, כשכתר אחד לשניהם. וזהו שנאמר "לרצונכם", כלומר, ליצור בחינת רצון וכתר וכו'.

[וזהו ענין המבואר בזהר פ' תצוה דקפ"ב סע"ב [סוף עמוד ב] ת"ח [תא חזי] כתיב וכפר בעדו ובעד ביתו כו']

[וזהו העניין המבואר בזהר, פרשת תצוה, בסוף דף קפ"ב ע"ב: "בוא וראה, כתוב: 'וכיפר בעדו ובעד ביתו' וכו'.

כגוונא דא האי דרגא שארי לאתקדשא פי' ביום א' דפסח נתקדש ז"א ע"י שנמשכו בו המוחין דאז"א [דאבא ואימא] שזהו ענין קול דודי כו' מדלג על ההרים כו'

"בדומה לכך, דרגה זו מתחילה להתקדש". כלומר, ביום הראשון של פסח התקדש ז"א, באמצעות המשכת המוחין של אבא ואמא לתוכו; וזהו ענין "קול דודי" וכו', "מדלג על ההרים" וכו'.

וכיון דאיהו אתקדש בעי לכפרה על בית ו היינו להיות תיקון ועליית המלי' ג"כ וזהו ע"י אתעדלית [אתערותא דלתתא] דישראל בספירת העומר מאכל בהמה כו'

"ומכיוון שהוא התקדש, הוא זקוק לכפרה על בית הו': כלומר, גם מלכות צריכה לעבור תיקון ועלייה; והדבר נעשה באמצעות אתערותא דלתתא של ישראל בספירת העומר, שהיא מאכל בהמה וכו'.

ועי"ז נמשך ומתגלה אח"כ בחג השבועות בחי' הגבוה משניהם והוא התגלות הכתר לשניהם וזהו מקפץ על הגבעות קיפוף בשתיים

ובאמצעות זאת נמשכת ומתגלה לאחר מכן, בחג השבועות, בחינה גבוהה משניהם — התגלות הכתר לשניהם. וזהו "מקפץ על הגבעות": קיפוף הוא בשתיים.

והיינו ע"ד שנת' [שנתבאר] במ"א ע"פ זכר ונקבה בראם ויברך אותם שע"י יחוד מ"ה [שם מ"ה] וב"ן [ושם ב"ן] נמשך ומתגלה בחי' הגבוה משניהם ע' [עיינן] מזה בביאור ע"פ חכלילי עינים מיינן. ובפ' תצוה סד"ה ועשית בגדי קדש ועד"ז יובן כאן]:

והיינו על דרך מה שנתבאר במקום אחר על הפסוק "זכר ונקבה בראם ויברך אותם": באמצעות ייחוד מ"ה וב"ן נמשכת ומתגלה בחינה גבוהה משניהם. ראו על כך בביאור על הפסוק "חכלילי עיניים מיינן", ובפרשת תצוה, בסוף המאמר המתחיל "ועשית בגדי קודש"; ועל דרך זו יובן כאן.]

22 ג והנה להבין מ"ש בזהר בלק קפ"ח ב' דבחי חטה הוא ג"כ רק בבחי' מל' כמשי"ש [כמה שכתוב שם] חטה ברתא דמתחטא לקמי אבוה כו' אבל חמינן בשבטים כולהו דלית בהו ח"ט. ובה אית ח"ט וקרינן חט"ה כו' ע"ש.

ג. כעת, כדי להבין את מה שכתוב בזהר, בלק, קפ"ח ע"כ, שגם בחינת חיטה היא רק בבחינת מלכות, כפי שכתוב שם: "חיטה — בת שמתחטאת לפני אביה" וכו'; "אבל ראינו שכל השבטים אין בהם ח"ט, ובה יש ח"ט, וקוראים לה חיטה" וכו'; עיינו שם.

23 וזה לכאורה נגד מ"ש לעיל דבחי שעורה שעור ה' זהו מיכלא דההוא בהמה רבה שהוא בחי' מל' שם ב"ן [שם ב"ן].

והדבר לכאורה סותר את מה שנאמר לעיל: שמדרגת השעורה, "שעור ה'", היא המזון של אותה בהמה רבה, שהיא בחינת מלכות, שם ב"ן.

אבל חטה הוא מאכל אדם והרי מ"ש הזהר מבואר דחטה הוא ג"כ בבחי' מל' שנק' בהמה. משא"כ בשבטים כולהו אין בהן אותיות ח"ט כו'.

אבל חיטה היא מאכל אדם; ואף על פי כן, ממה שכותב הזהר ברור שגם החיטה היא בבחינת מלכות, הנקראת בהמה. לעומת זאת, בשמותיהם של כל השבטים אין האותיות ח' וט' וכו'.

24 ועוד צ"ל מ"ש למעלה דשורש נה"א [נפש האלקית] הוא מבחי' ז"א ושורש נה"ב [נפש הבהמית] הוא מבחי' מל'. והרי מבואר בדוכתי טובא דמל' נק' אימא תתאה וכנס"י [וכנסת ישראל] שהיא שרש ומקור הנשמות נה"א [נפש האלקית].

ועוד יש להבין את מה שנאמר לעיל, ששורש הנפש האלקית הוא מבחינת ז"א, ושורש הנפש הבהמית הוא מבחינת מלכות. והרי במקומות רבים מבואר שמלכות נקראת אימא תתאה וכנסת ישראל, שהיא שורש ומקור הנשמות, [של] הנפש האלקית.

אך הענין הוא כי המל' מקבלת ה"ח [ה' חסדים] וה"ג [וחמש גבורות]. ה"ח [ה' חסדים] נמשכין לה מאבא וה"ג [וחמש גבורות] נמשכין לה מאימא.

אלא הענין הוא שמלכות מקבלת ה' חסדים וה' גבורות: ה' החסדים נמשכים אליה מאבא, וה' הגבורות נמשכות אליה מאימא.

25 ובי בחי' אלו הם גי'כ בחי' פנימיות המלי' וחיצוניות המלי'. ושרש נשיי' [נשמות ישראל] הוא מבחי' פנימי' [פנימיות / פנימית] דמלי' המקבלת הי"ח [הי' חסדים] הנ"ל אשר שרשן מאבא וזהו בחי' חטה כמבואר בפע"ח [בפרי עץ חיים] בדרוש השבועות.

ושתי בחינות אלה הן גם הפנימיות והחיצוניות של מלכות. שורש נשמות ישראל הוא בפנימיות של מלכות, המקבלת את חמשת החסדים האמורים לעיל, ששורשם מאבא; וזהו בחינת חיטה, כפי שמבואר בפרי עץ חיים, בדרוש על חג השבועות.

והענין ע"פ חסידות הוא מבואר במ"א ע"פ וספרתם לכם גבי חג השבועות שהוא כענין אין התינוק יודע לקרות אבא עד שיטעום כו' שהדעת ההוא שנתחדש בתינוק הוא ענין גילוי הדעת הנעלה שלמעלה מן הדעת המושג כו'

הענין על פי חסידות מבואר במקום אחר על הפסוק "וספרתם לכם", בקשר לחג השבועות: הדבר דומה למאמר "אין התינוק יודע לקרות אבא עד שיטעום" וכו'. הדעת שמתחדשת בתינוק היא גילוי של הדעת הנעלמת, שלמעלה מן הדעת שאפשר להשיג וכו',

רק שנתלבש בקטנות דעת התינוק, וכך הוא המשכת הי"ח [הי' חסדים] דאבא שבחי' ח"ע [חכמה עילאה] הוא למעלה מההשגה ונמשך ומתלבש בנשיי' [בנשמות ישראל] להיות ביטול הנפש כו' וזהו ענין אבא יסד ברתא.

אלא שהיא מתלבשת בדעתו הקטנה של התינוק. כך גם בהמשכת חמשת החסדים של אבא: בחינת חכמה עילאה היא למעלה מההשגה, והיא נמשכת ומתלבשת בנשמות ישראל כדי להיות ביטול הנפש וכו'. זהו ענין "אבא יסד ברתא".

[וע' בזהר ח"א [חלק א'] קי"ב א' ובפ' אמור ק' ע"ב מענין בת אבי שמבואר מזה דהמשכת הנשמות מבחי' מלי' הוא כשמקבלת מבחי' אבא דוקא].

[ועיינו בזהר, חלק א', 112a, ובפרשת אמור, 100b, בענין "בת אבי"; מכאן מבואר שהנשמות נמשכות מבחינת מלכות כאשר היא מקבלת דווקא מבחינת אבא].

26 ושעורה שהיא בחיצוניות המלי' נת' [נתבאר] לעיל וית' עוד לקמן. ומה שכתוב בזהר אשר בשבטים לא היו ב' אותיות ח"ט הנ"ל היינו

ושעורה, שהיא בחיצוניות של מלכות, נתבאר לעיל ועוד נתבאר בהמשך. ומה שכתוב בזהר שבשמות השבטים לא היו שתי האותיות ח' וט' הנזכרות לעיל, פירוש

כי באמת ב' אותיות ח"ט הם מגבורות והשבטים היו גבוהים מהם רק אחר שנצטרף ה' לשני אותיות הנ"ל

שבאמת שתי האותיות ח' וט' הן מצד הגבורות, והשבטים היו בדרגה גבוהה מהן. אך לאחר שהה' מצטרפת לשתי האותיות הנזכרות לעיל,

היינו ה"ח [ה' חסדים] דאבא אז נמתקים ב' אותיות ח"ט הנ"ל ונקי חטה. [ועמ"ש במ"א דהחילוק בין חמץ למצה זהו בין ח' לה"א].

כלומר, חמשת החסדים של אבא, אז שתי האותיות ח' וט' הנזכרות לעיל נמתקות, ונקרא חיטה. [ועיינו כמה שכתוב במקום אחר, שההבדל בין חמץ למצה הוא בין ח' לה'].

27 וז"ש [וזהו שכתוב] בזהר כברתא דמתחטא לקמי אבוה ועביד לה רעותא ר"ל [רוצה לומר] שעושה לה אביה

חסד דהיינו המשכת ה"ח [ה' חסדים] דאבא להמתיק אותיות ח"ט הנ"ל

וזהו שכתוב בזהר: "כמו בת המתחננת לפני אביה, והוא עושה את רצונה". כלומר, אביה עושה עמה חסד, היינו המשכת חמשת החסדים של אבא כדי להמתיק את האותיות ח"ט הנזכרות לעיל.

וזהו דמתחטא כו' [ע"ד והייתי אני ובני שלמה חטאים וזהו וחטאך בצדקה פרוק כי הצדקה ממשיך ה"ח [ה' חסדים] במל'].

וזהו "המתחטאת" וכו', [על דרך "והייתי אני ובני שלמה חטאים"; וזהו "וחטאך בצדקה פרוק", כי הצדקה ממשיכה את חמשת החסדים במלכות].

28 והנה חטה הנ"ל הוא בבחי' מל' רק שהוא בפנימי' [בפנימיות / בפנימית] דמל' גבורות ממותקות מה"ח [מה'

חסדים]. ולכן אדם הראשון אשר נשמתו היה מאילנא דחיי היה גבוה מזה דהיינו שהוא מז"א שנקי אילנא דחיי.

והנה החיטה שהוזכרה לעיל היא בבחינת מלכות, אלא שהיא בפנימיות מלכות: גבורות הממותקות על ידי חמשת החסדים. לכן אדם הראשון, שנשמתו הייתה מאילנא דחיי, היה בדרגה גבוהה מזו; כלומר, הוא היה מז"א, הנקרא אילנא דחיי.

ולכן חטא דאדה"ר [דאדם הראשון] עץ הדעת חטה היתה כי חטה היה מדרגה שלמטה ממנו בחי' מלכות דאצי' שנקי עץ הדעת לגבי ז"א כו'.

לכן, לפי הדעה שעץ הדעת היה חיטה, חטאו של אדם הראשון היה בכך שאכל מן החיטה: החיטה הייתה בדרגה שמתחתיו — דרגת מלכות דאצילות, הנקראת עץ הדעת ביחס לז"א וכו'.

[והפיי כי חטה היינו מה שהדעת נשפל ונמשך למטה בקטנות וכענין מ"ש במ"א ע"פ בשברי לכם מטה לחם כו']

[והסבר הוא שחיטה היא בחינת הדעת שנשפלת ונמשכת למטה בקטנות, בדומה לעניין הכתוב במקום אחר על הפסוק "בשברי לכם מטה לחם" וכו';

וזה שייך בבחי' מלי' ששם בירור בחי' חט ע"י ה"ח [ה' חסדים] משא"כ בז"א שהוא למעלה מבחי' זו.

והדבר שייך לבחינת מלכות, שבה מתבררת בחינת החט על ידי חמשת החסדים, ואילו ז"א הוא למעלה מבחינה זו.

אך לכאורה צ"ל הרי הנשמות נולדים ע"י זיווג זו"נ [זעיר אנפין ונוקבא] דאצי' וא"כ יש בכל נשמה מחלק האם שהיא בחי' מלי' והיינו בחי' חטה.

אך לכאורה צריך להבין: הרי הנשמות נולדות על ידי זיווג ז"א ונוקבא דאצילות, ואם כן, בכל נשמה יש חלק מצד האם, שהיא בחינת מלכות, וזו בחינת חיטה.

29 וא"כ מדוע נק' זה חטא על אדה"ר [אדם הראשון] שאכל חטה. אך התירוץ ע"פ מ"ש בזהר תרומה דקס"ז

ע"ב אדם קדמא אתצייר ואתגליף בלא נוקבא כו'

אם כן, מדוע הדבר נחשב לחטא אצל אדם הראשון, שאכל חיטה? התשובה היא על פי מה שכתוב בזהר, תרומה, 167b: "האדם הראשון נוצר ונחקק בלי נקבה" וכו';

ע"ש, דלכאורה הפי' דכמו שבגשמיות לא היה ילוד אשה כ"א יציר כפיו של הקב"ה כך ג"כ נשמתו שרשה למעלה מבחי' יחוד זו"נ [זעיר אנפין ונוקבא] דאצילות.

עיי' שם. לכאורה, הכוונה היא שכפי שמבחינה גופנית הוא לא נולד מאישה אלא היה מעשה ידיו של הקדוש ברוך הוא, כך גם נשמתו הייתה מושרשת למעלה מבחינת יחוד ז"א ונוקבא דאצילות.

30 וא"כ לא היה בו מבחי' עה"ד [עץ הדעת] ומבחי' חטה כ"א למעלה מבחי' זו היינו ח"ע [חכמה עילאה] כמו שהיא בעצמותה,

ואם כן, לא היה בו דבר מבחינת עץ הדעת ומבחינת החיטה, אלא רק [מה שנמצא] למעלה מבחינה זו, כלומר, חכמה עילאה כפי שהיא בעצמותה.

ולכן היה חטא מה שאכל מבחי' חטה כו' משא"כ כל הנשמות שאחריו כמו שנולדו למטה ע"י דבר ונוק' [ונוקבא].

ולכן היה חטא בכך שאכל מן החיטה וכו'. אבל הנשמות שבאו אחריו, כפי שהן נולדות למטה באמצעות זכר ונקבה,

כך שרש נשמתם מזיווג ז"ינ [זעיר אנפין ונוקבא]. לכן שייך בהם בחי חטה מאכל אדם כ" מצד שרשם מבחי פנימי [פנימיות / פנימית] דמלי.

כך גם שורש נשמתן הוא מזיווג ז"א ונוקבא. לכן שייכת להן בחינת החיטה, מאכל אדם וכ" מצד שורשן בפנימיות המלכות.

31 ומצד שרשם מז"א לא היה בשבטים אותיות ח"ט כ"י. אמנם בזהר ס"פ אמור דף ק"ד סע"א [סוף עמוד א] כ"י [כתב] ואדם

ומכיוון ששורשם בז"א, לא היו בשבטים האותיות ח' וט' וכ"י. אולם בזהר, בסוף פרשת אמור, דף 104, בסוף עמוד א, כתוב: "ואדם

מדכר ונוק' [ונוקבא] נפיק ופי' הרמ"ז [הרב משה זכות] שנשמת אדה"ר [אדם הראשון] יציר כפיו של הקב"ה נמשכה ג"כ מזיווג ז"ינ [זעיר אנפין ונוקבא] דאצילות רק שהוא בהיכלות דא"י [דאבא ואימא] כ"י ע"ש. יצא מזכר ונקבה". והרמ"ז מפרש שנשמת אדם הראשון, מעשה ידיו של הקדוש ברוך הוא, נמשכה גם היא מזיווג ז"א ונוקבא דאצילות, אלא שהייתה בהיכלות אבא ואמא וכ"י; עיין שם.

32 וע' ברע"מ [ברעיא מהימנא] פ' קדושים דפ"ג סע"א [סוף עמוד א] ומ"ש עליו בספר הגלגולים פרק י"ח ובלק"ת [ובלקוטי תורה (להאריז"ל)] ס"פ בראשית.

ועיין ברעיא מהימנא, פרשת קדושים, 83, בסוף עמוד א, ובמה שנכתב עליו בספר הגלגולים, פרק 18, ובלקוטי תורה [של האריז"ל], בסוף פרשת בראשית.

ולפ"ז [ולפי זה] הפ"י בזהר תרומה הנ"ל הוא באופן אחר וע' מק"מ [מקדש מלך] שם. וא"כ לכאורה הדרא קושיא לדוכתה.

ולפי זה, ההסבר בזהר תרומה שהוזכר לעיל הוא באופן אחר; ועיין במקדש מלך שם. ואם כן, לכאורה הקושיא חוזרת למקומה.

אך באמת לק"מ [לא קשה מידי] דהנה מבואר בזהר בראשית דל"ז סע"א [סוף עמוד א] ע"פ לא ידון רוחי באדם לעולם.

אך לאמיתו של דבר אין כאן קושי כלל. שהרי מבואר בזהר בראשית, 37, בסוף עמוד א, על הפסוק "רוחי לא ידון באדם לעולם":

ר' [רבי] אחא אמר בההוא זמנא הוה ההוא נהרא דנגיד ונפיק אפיק רוחא מאילנא דחיי ואריק באילנא דשריא ביה מותא ואתמשכן רוחין בגווייהו דבני נשא יומין סגיאין.

”רבי אחא אמר: באותו זמן היה אותו נהר הנמשך ויוצא מוציא רוח מעץ החיים ושופך אותה אל העץ שהמוות שורה בו, והרוחות נמשכו לתוך בני האדם ימים רבים,

עד דסלקו בישין כו' כדין אסתלק רוחא עילאה מההוא אילנא בשעתא דפרחו נשמתין בבני נשא כו' וע”ש במק”מ [במקדש מלך] שמתחלה היה עיקר הנשמה מז”א וקצת מהמל’.

עד שקמו הרשעים” וכו'. ”אז הסתלקה הרוח העליונה מאותו עץ, בשעה שהנשמות פרחו בבני האדם” וכו'. ועיין שם במקדש מלך, שבתחילה עיקר הנשמה היה מז”א, ומעט ממלכות.

33 וגם מז”א היינו מה שנמשך לו מא”א [מאריך אנפין] ע”י אימא עילאה ולכך היו חיים הרבה כי אריכו דיומין אינון מאריך.

וגם מז”א, כלומר ממה שנמשך אליו מאריך אנפין באמצעות אימא עילאה; ולכן חיו שנים רבות, שכן אריכות ימים באה מאריך.

ואחר שחטאו היה בהפך טיפת הנוק’ [הנוקבא] מרובה על הדכורא והיא נק’ אילנא דמותא לכך לא היו מאריכים ימים עכ”ד [עד כאן דבריו] ועיין בזהר ר”פ בשלח דמ”ד סע”ב [סוף עמוד ב].

ואחרי שחטאו היה ההפך: טיפת הנוקבא הייתה מרובה על טיפת הזכר, והיא נקראת ”עץ המוות”; ולכן לא האריכו ימים. עד כאן דבריו. ראו גם זוהר, בתחילת פרשת בשלח, מד, בסוף ע”ב.

34 וכיון שכן שאפילו בבני אדם ואחר חטא עה”ד [עץ הדעת] עכ”ז [עם כל זה] היה אז עיקר הנשמה מז”א ומלמעלה מעלה כו’.

ומכיוון שכך, אפילו אצל בני אדם, גם לאחר חטא עץ הדעת, עיקר הנשמה היה אז מז”א ומלמעלה מעלה כו’,

כ”ש [כל שכן] וק”ו [וקל וחומר] באדה”ר [באדם הראשון] עצמו שהיה יציר כפיו וקודם חטא עה”ד [עץ הדעת] שהיה עיקר הנשמה שמלמעלה מעלה מרובה על טיפת הנוק’ [הנוקבא] וכמ”ש בספר הגלגולים

על אחת כמה וכמה, בדרך קל וחומר, באדם הראשון עצמו, שהיה יציר כפיו של ה’, ועוד לפני חטא עץ הדעת: עיקר הנשמה, שמקורה במדרגות שלמעלה מעלה, היה גדול מטיפת הנוקבא; וכפי שכתוב בספר הגלגולים,

פייט שהיה לו נר"נ [נפש רוח נשמה] דאצי' וגם נשמה לנשמה דאצי' ולכן נקי זה חטא על אדה"ר [אדם הראשון] מה שירד בבחי' חטה.

בפרק י"ט, שהיו לו נפש, רוח ונשמה דאצילות, וגם נשמה לנשמה דאצילות. ולכן הדבר נחשב לחטא של אדם הראשון: ירידתו לבחינת חיטה.

35 ועמ"ש מזה עוד בביאור ענין קי"ס [קריעת ים סוף] ד"ה הנה ים סוף]. ושעורה הוא בחי' חיצוניות שבמלי שהוא להחיות כל פרטי התחלקות נבראים מלאכים שהוא ע"י ה"ג [חמש גבורות].

ועיין עוד במה שנכתב בענין קריעת ים סוף, במאמר המתחיל "הנה ים סוף". ושעורה היא בחינת החיצוניות שבמלכות, שתפקידה להחיות את כל הפרטים המובחנים של הנבראים והמלאכים, באמצעות חמש הגבורות.

ושרשן מה"ג [מחמש גבורות] דאימא [כי בינה מקנא בכורסיא עולם הבריאה וכן בחי' חיצוניות שבמלי שמתלבש בבי"ע מקור קבלתה מה"ג [מחמש גבורות] דאימא] והוא כמו עד"מ הדבור באדם נמשך ע"י ה' מוצאות אחה"ע מהגרון כו'

שורשם הוא מחמש הגבורות של אמא [כי בינה מקננת בכיסא, בעולם הבריאה; וכן בחינת החיצוניות שבמלכות, המתלבשת בבריאה, ביצירה ובעשיה, מקבלת את מקורה מחמש הגבורות של אמא]. הדבר דומה, למשל, לדיבור שבאדם, היוצא באמצעות חמשת מוצאות הפה: אחה"ע מן הגרון וכו'.

כי הקול הוא פשוט ונתצמצם ומתחלק בכ"ב אותיות ע"י ה"ג [חמש גבורות] ומקור המחלקן הוא המחשבה כמ"כ [כמו כן] כל פרטי התחלקות צירופי אותיות דבר ה' בחי' מלי' הוא ע"י ה"ג [חמש גבורות] ושרשן מה"ג [מחמש גבורות] דאימא בחי' מחשבה

הקול הוא פשוט, והוא מצטמצם ומתחלק לעשרים ושתיים אותיות באמצעות חמש הגבורות; והמקור המחלק אותן הוא המחשבה. כך גם כל הפרטים המובחנים בצירופי האותיות של דבר ה', בחינת מלכות, נוצרים באמצעות חמש הגבורות, ושרשן בחמש הגבורות של אמא, בחינת המחשבה.

וזהו ענין שעורה וכמש"ל [וכמה שכתוב לעיל] ומשם ג"כ שרש נה"ב [נפש הבהמית] ששרשה מ"ב בקר אבל הנה"א [הנפש האלקית] שרשה מפנימי' [מפנימיות / מפנימית] המלי' ומז"א עצמו וכמ"ש בזהר ויחי דף רמ"ה, וזהו ענין השעורה, כפי שנתבאר לעיל. גם שורש נפש הבהמית משם, ושרשה משנים עשר הבקר; ואילו שורש נפש האלקית הוא בפנימיות של מלכות ובז"א עצמו, כפי שנכתב בזהר, ויחי, דף 245.

וזהו שבח"י מל"י נקי לפעמים בהמה כנ"ל ולפעמים נקי אדם שכשהיא באצ"י נקי אדם וכשיורדת בכריאה נקי בהמה וכמ"ש ורוח הבהמה היורדת היא למטה כו' והיינו ב' בחי' הנ"ל חיצונית המל"י ופנימי [ופנימיות / ופנימית] המל"י.

וזהו הטעם שבחינת מלכות נקראת לפעמים בהמה, כפי שהוזכר לעיל, ולפעמים אדם: כשהיא באצילות היא נקראת אדם, וכשהיא יורדת לכריאה היא נקראת בהמה, כפי שנאמר: "ורוח הבהמה היורדת היא למטה" וכו'. אלו הן שתי הבחינות שהוזכרו לעיל: החיצונית של מלכות והפנימיות של מלכות.

36 וענין ספ"י [ספירה / ספירות] העומר שהוא בירור נפש הבהמית זהו תיקון ועליית בחי' שבמל"י הנקי בהמה ועי"ז אח"כ בחג השבועות נעשי' [נעשית / נעשים] בבחי' אדם שמתעלה באצילות בפנימי' [בפנימיות / בפנימית] המל"י.

ענין ספירת העומר, שהיא בירור הנפש הבהמית, הוא תיקון והעלאה של הבחינה שבמלכות הנקראת "בהמה"; ועל ידי כך, לאחר מכן, בחג השבועות, היא נעשית בבחינת אדם, העולה באצילות אל פנימיות מלכות.

וזהו ענין והקרבתם מנחה חדשה כו' והמ"ד [והמ"ן דוכרין] שנמשך עי"ז זהו ענין מתן תורה כו' שהיא המשכת כתר וחכמה באותיות דבחי' חטה

וזהו ענין "והקרבתם מנחה חדשה" וכו'. והמים הזכריים הנמשכים על ידי כך הם ענין מתן תורה וכו' — המשכת כתר וחכמה אל האותיות של בחינת חיטה.

והוא כענין יחוד וחיבור הטוב דעה"ד [דעץ הדעת] והתכללותו בעץ החיים למהוי אחד באחד (ועיין בזהר פ' אמור דף צ"ו ע"א ועיין מ"ש בביאור ע"פ קול דודי כו'):

וזה דומה לענין הייחוד והחיבור של הטוב שבעץ הדעת, והכללתו בעץ החיים, כדי להיות אחד באחד (למהוי אחד באחד) (ועיינו בזהר, פרשת אמור, דף צ"ו ע"א; וכן עיינו במה שכתוב בביאור על הפסוק "קול דודי" וכו').

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/emor/4

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק